

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **M. G.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Bedri Tomáškem
sídlem Politických vězňů 27, Kolín

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. 605 903 6764/315-EKO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Bedri Tomáškově se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 7 908,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 28.7.2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

byly zamítnuty její námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2017, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Současně s podáním žaloby požádala žalobkyně o ustanovení zástupce z řad advokátů.

2. Žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí tím, že žalobkyně je sice invalidní v prvním stupni, avšak i přes zjištěnou invaliditu jí nevznikl nárok na invalidní důchod, neboť v rozhodném období 10, resp. 20 let před vznikem invalidity (§ 40 odst. 2 první a druhé věty zákona o důchodovém pojištění) získala pouze 4 roky a 143 dnů pojištění. Doba péče o vlastní děti nemohla být žalobkyni započtena, neboť nezasahuje do rozhodného období, v němž se zkoumá vznik invalidity. Žalobkyni nebyla započtena ani doba, kdy jí byly na základě rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012, č. j. 22 P 251/2009 - 75 svěřeny do péče nezletilí vnuci V., nar. X, a T., nar. X, neboť v době právní moci rozsudku již byli starší 4 let a nejde tedy o náhradní dobu pojištění podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění. Hodnocena jí byla až doba pěstounské péče o vnuky od 8. 1. 11. 2012. Žalovaná doplnila, že žalobkyně má ještě možnost získat potřebnou dobu pojištění po vzniku invalidity z důvodu výkonu pěstounské péče podle § 40 odst. 2 věty třetí zákona o důchodovém pojištění.
3. Soud ustanovil žalobkyni na její žádost usnesením ze dne 29. 8. 2017, č. j. 42 Ad 28/2017-13, ustanovil zástupce z řad advokátů.
4. Zástupce žalobkyně doplnil podáním ze dne 29. 9. 2017 žalobu o chybějící žalobní body. Žalobkyně tak namítá, že se napadené rozhodnutí zakládá na nesprávně zjištěném skutkovém stavu ohledně jejího zdravotního stavu. Pokud jde o dobu pojištění, má za nespravedlivé, že nejsou započítány doby péče o její děti a vnuky. Před svěřením do pěstounské péče, se starala o vnuky na základě rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012. Jelikož byl jeden ze synů výchovně nezvladatelný, měl psychické problémy, potřeboval stálou péči a dozor. Skutková zjištění žalované jsou tedy neúplná, ať jde o posouzení invalidity tak i získání potřebné doby pojištění. K prokázání svých tvrzení navrhla žalobkyně provést její účastnický výslech a listinné důkazy (napadené rozhodnutí, správní spis, rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012, lékařské zprávy)
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci průběhu správního řízení uvedla, že postupovala v souladu se zákonem a věcně správně, pokud nezapočítala dobu péče o vnuky, neboť v době vydání rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012 ani navazujícího rozsudku Krajského soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 32 Co 374/2013-176, kterým jí byli vnuci svěřeni do pěstounské péče, byli oba chlapci starší 4 let a nebyli závislí na pomoci jiné osoby ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) a d) a § 20 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Započítat nelze ani péči o děti, neboť v rozhodné době 20 let před vznikem invalidity byli již starší čtyř let. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
6. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že by soud měl přihlídnout ke skutečnosti, že nemohla být nikde zaměstnána z důvodu péče o zdravotně postiženého vnuka V. G., což dokládá zprávou z pedagogicko – psychologického vyšetření ze dne 12. 6. 2017. Při posouzení této otázky nelze postupovat formalisticky a je třeba zohlednit, že podmínky nároku na invalidní důchod byly splněny, přičemž odkázala na § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění. Pokud by soud považoval uvedený důkaz za

nedostatečný, navrhla provést dokazování jejím účastnickým výsledkem, výsledkem jejího bývalého manžela, lékařskými zprávami zdravotnického zařízení, v němž byl vnuk umístěn.

7. Podáním ze dne 1. 8. 2018 žalobkyně soudu předložila lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu jejího syna R. G., aniž by upřesnila k jakému tvrzení nebo návrhu se tyto listiny vztahují.
8. Během ústního jednání konaného dne 20. 2. 2018 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně navrhla jako důkaz nad rámec již předložených listin zprávu psychologa Mgr. R. S. z 27. 2. 2019, zprávu praktické lékařky MUDr. M. ze dne 13. 2. 2019, zprávu Prim. MUDr. B. (pneumologie a ftizeologie) ze dne 14. 1. 2019 a rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 10. 5. 2017, č. j. P 63/2015-353, 10 P a Nc 147/2017.
9. Krajský soud v Praze po ověření, že žaloba byla podána včas, je přípustná a splňuje formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud plyne, že žalobkyně podala dne 10. 4. 2017 žádost o invalidní důchod, přičemž o přiznání požádala ode dne vzniku nároku. Podle posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2017, č. j. LPS/2017/1234-KH_CSSZ, byla u žalobkyně zjištěna vedle jiných postižení chronická obstrukční plicní nemoc se středně těžkou funkční poruchou, která byla stanovena jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a byla hodnocena podle kapitoly X, oddíl A, položka 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Vznik invalidity byl stanoven dnem 30. 3. 2017 na základě odborného nálezu a míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na horní hranici stanoveného rozmezí (30 %) s navýšením o 10% podle § 3 odst. 1 vyhlášky po posuzování invalidity, tj. celkem 40 %.
11. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím žádost zamítla z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění v rozhodném období před vznikem invalidity (§ 40 odst. 2 věta první a druhá zákona o důchodovém pojištění). Jako doba pojištění jí byla hodnocena doba výkonu pěstounské péče o nezl. vnuky od 8. 11. 2013 do 29. 3. 2017 (1184 dní) a jako náhradní doba vedení u Úřadu práce České republiky jako uchazečky o zaměstnání od 8. 11. 2012 do 7. 11. 2013 (365 dní), celkem tedy 1603 dní (4 roky a 143 dní).
12. Žalobkyně podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky, v nichž namítala nesprávné započtení doby pojištění. Vzhledem k tomu, že nenamítala nesprávně zjištěný zdravotní stav, byl v námitkovém řízení posudek posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2017 pouze recenzně potvrzen.
13. Žalovaná se ztotožnila se závěry prvostupňového rozhodnutí a napadeným rozhodnutím námitky zamítla.
14. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení se jedná o invaliditu prvního

stupně, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %.

15. Nárok na invalidní důchod je tedy podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je proto závislé na odborném lékařském posouzení. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, zdravotní stav žalobce nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“) zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise, jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I jejich posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování srovnávacího posudku nebo posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudek musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a posudkové závěry musí rovněž náležitě odůvodněny (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014 – 52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních postižení (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně obecně namítla nesprávné zjištění jejího zdravotního stavu, vyžádal si soud posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK“). Z posudku ze dne 5. 12. 2018 vyplynulo, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je chronická bronchopulmonální nemoc II. stupně hodnocená podle kapitoly X, oddíl A, položka 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na horní hranici rozmezí (30 %), která byla v souladu s podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity navýšena o 10%. Výsledný pokles tak činí celkem 40 % a jde tedy o invaliditu prvního stupně. PK stanovila vznik invalidity dnem 6. 10. 2016 (odborným lékařským nálezem), neboť podle jejího názoru posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v posudku ze dne 19. 4. 2017 opomenul, že předmětnou diagnózu stanovil již dřívější lékařský nález. PK

závěrem konstatovala, že žalobkyně je schopná pracovního zařazení po zaučení v pomocných profesích s menšími nároky, než odpovídá normě. PK vydala posudek na základě spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení a soudního spisu, vč. lékařských zpráv v nich obsažených, aniž by prováděla vyšetření žalobkyně, neboť, jak uvedla, vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí, by nebyla přítomnost žalobkyně a přešetření jejího aktuálního zdravotního stavu přínosná a nutná.

18. Žalobkyně ve vyjádření k posudku PK ze dne 17. 1. 2019 uvedla, že s posudkem nesouhlasí. Posudková komise pochybila, pokud jednala v její nepřítomnosti a vycházela pouze z lékařských nálezů, navíc neúplných. Její zdravotní stav se průběžně zhoršuje, což dokládá novými nálezy (předložila lékařskou zprávu z plicní ordinace ze dne 14. 1. 2019 a lékařskou zprávu z oční ordinace ze dne 16. 5. 2013). Rozhodně odmítá závěr, že by byla schopna pracovního zařazení, neboť s ohledem na její kvalifikaci je to téměř vyloučeno. Nástupu do zaměstnání brání i skutečnost, že se stará o svého 24 letého vnuka, který je zdravotně postižen a vyžaduje celodenní péči a dohled. V této souvislosti ovšem předložila soudu pouze výpis ze zdravotní dokumentace praktické lékařky vedené pro jejího syna R., nar. X. Závěrem navrhl, aby soud provedl dokazování revizním posudkem soudního znalce.
19. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že posudek PK představuje dostatečný a spolehlivý podklad pro zjištění skutkového stavu. Namítá-li žalobkyně, že se její zdravotní stav průběžně zhoršuje, což dokládá zprávou z plicní ordinace ze dne 14. 1. 2019, je třeba uvést, že pro posouzení žaloby je rozhodující skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Následné změny, k nimž mohlo dojít po tomto dni, nejsou pro posouzení věci rozhodné. Stejně tak nemůže závěry PK zpochybnit ani lékařská zpráva z oční ambulance ze dne 16. 5. 2013, která sice byla vydána před napadeným rozhodnutím, avšak zjevně se nikterak nevztahuje k rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Námitka směřující proti závěru o možném pracovním zařazení žalobkyně, nikterak nevyvrací posouzení míry pracovního poklesu. Žalobkyně totiž toliko obecně tvrdí, že by nemohla nalézt odpovídající pracovní pozici, kterou by mohla vykonávat bez ohrožení svého zdraví. Dostupnost pracovní odpovídající pracovní pozice však na posouzení její pracovní schopnosti nemá žádný vliv. Stejně tak nemá na posouzení jejího pracovního potenciálu žádný vliv skutečnost, že údajně celodenně pečuje o svého vnuka (míněn patrně syn R.). Vytyká-li žalobkyně PK, že neprovedla její vyšetření, pak je třeba uvést, že PK tento svůj postup řádně odůvodnila, neboť uvedla, že by přítomnost žalobkyně a přešetření jejího aktuálního zdravotního stavu nebyla přínosná s ohledem na dobu uplynulou od vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nepřednesla žádné relevantní tvrzení nebo důkaz, který by mohl zavdat příčinu k domněnce, že vyšetření při jednání PK by mohlo zvrátit závěry posudku PK.
20. Soud proto dospěl k závěru, že posudek splňuje požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti a soud se o něj tedy ve svých závěrech může opřít. Vycházejí z posudku PK tak soud dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí (3. 7. 2017) odpovídal invaliditě prvního stupně, neboť pokles pracovní schopnosti činil 40 %. Rozhodnutí žalované se tedy zakládá na řádně zjištěném skutkovém stavu ohledně posouzení jejího zdravotního stavu, s jedinou výhradou, že dle posudku PK invalidita vznikla již (nejpozději) dne 6. 10. 2016. Jak bude však dále uvedeno, tato odlišnost v posouzení vzniku invalidity nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka je tedy nedůvodná.

21. Dále se tedy soud věnoval posouzení klíčového žalobního bodu, v rámci něhož žalobkyně namítla nesprávné započítání získané doby pojištění. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobkyni nelze započítat jako dobu pojištění dobu od právní moci rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012, kterým jí byli svěřeni do společné péče s bývalým manželem svěřeni vnuci V. a T., do doby právní moci Krajského soudu ze dne 30. 9. 2013, kterým jí byli oba vnuci svěřeni do společné pěstounské péče s manželem.
22. Podle § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, platí: „*Náhradní dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2; podmínkou pro to, aby se tato doba účasti na pojištění hodnotila jako náhradní doba pojištění, je, s výjimkou doby účasti na pojištění podle § 5 odst. 2 písm. h), že byla získána na území České republiky a že doba pojištění trvala aspoň jeden rok. [...] Podmínkou pro to, aby se doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. e) hodnotila jako náhradní doba pojištění, je, že o době osobní péče o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), nebo o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), rozhodl příslušný orgán sociálního zabezpečení podle zvláštního právního předpisu.*“
23. Podle § 5 odst. 2 zákona o důchodovém jsou pojištění „*při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále [...] d) osoby pečující osobně o dítě ve věku do 4 let, e) osoby pečující osobně o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), nebo o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), pokud spolu žijí v domácnosti; podmínka domácnosti se nevyžaduje, jde-li o blízkou osobu, [...].*“
24. V tomto období, tj. od 20. 11. 2012 do 7. 11. 2013, bylo oběma vnukům již více než 4 roky (V., nar. X, T., nar. X). Žalobkyně tedy v tomto období nemohla být účastna důchodového pojištění z důvodu uvedeného v § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění. Teoreticky by mohla být účastna z důvodu uvedeného v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pokud by některý (nebo oba) z vnuků byl osobou závislou na pomoci jiné osoby ve smyslu citovaného ustanovení. Nicméně podmínkou pro uznání doby péče o takovou osobu jako náhradní doby pojištění je podle třetí věty shora citovaného § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění rozhodnutí příslušného orgánu sociálního zabezpečení. Rozhodnutí o době a rozsahu takové péče vydávají Okresní správy sociálního zabezpečení podle § 6 odst. 4 písm. a) bod 12. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v znění pozdějších předpisů. V daném případě však žalobkyně rozhodnutí příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení o době a rozsahu péče nepředložila ani netvrdila, že by bylo vydáno. Zpráva z pedagogicko-psychologického vyšetření ze dne 12. 6. 2017 týkající se vnuka V., kterou žalobkyně soudu v této souvislosti předložila, rozhodnutí o době a rozsahu péče nemůže nahradit. Je tedy zřejmé, že předmětnou dobu, kdy byli vnuci svěřeni do (běžné, nikoliv pěstounské) péče žalobkyně nelze hodnotit jako dobu pojištění ani na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění. Nejde ji tedy uznat jako náhradní dobu pojištění. Navíc tomu brání i skutečnost, že doba péče o vnuky na základě rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 10. 2012 trvala méně než jeden rok, jak to vyžaduje § 12 odst. 1 první věta zákona o důchodovém pojištění. Již z tohoto důvodu tedy nemůže být toto období hodnoceno jako náhradní doba pojištění. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem, pokud dobu od 20. 11. 2012 do 7. 11. 2013 žalobkyni neuznala jako dobu pojištění ani

náhradní dobu pojištění. Na tom nic nemění přesvědčení žalobkyně, že takový postup je nespravedlivý. Uvedená námitka je nedůvodná.

25. Stejně tak nemůže soud přisvědčit ani námitce, podle níž měla být započítána žalobkyně doba péče o syna, který podle jejího tvrzení vyžaduje celodenní péči a dohled (tím je míněn patrně syn R., nar. X). Jak však plyne z obsahu správního spisu, ani ve vztahu k tomuto synovi (ani žádné jiné osobě) žalobkyně rozhodnutí příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení o době a rozsahu péče nepředložila. Ani tvrzenou péči o syna tak nelze hodnotit jako náhradní dobu pojištění. I tato námitka je tedy nedůvodná.
26. I přes uvedené však soud musí zkorigovat závěry žalované ohledně délky žalobkyní získané doby pojištění. Na základě posudku PK, který vzal soud za podklad svého rozhodnutí, došlo ke změně stanoveného data vzniku invalidity, kterým je nově den 6. 10. 2016. Tato změna má vliv na stanovení období rozhodné pro získání potřebné doby pojištění.
27. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí: *„Potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.“*
28. Rozhodným obdobím je podle první a druhé věty citovaného ustanovení deset, resp. dvacet let před vznikem invalidity. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, který je součástí prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně v období od 7. 10. 1996, resp. od 7. 10. 2006 do vzniku invalidity získala shodně 1 428 dní pojištění (3 roky a 333 dní). Nezískala tedy potřebnou dobu pojištění podle první a druhé věty § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Samotná změna spočívající ve stanovení odlišného data vzniku invalidity, tedy nemůže mít vliv na závěr o tom, že žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění před vznikem invalidity.
29. Nicméně dále je třeba hodnotit, zda potřebná doba pojištění nebyla získána v době po vzniku invalidity, jak to stanoví třetí věta § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. V tomto ohledu lze žalované vytknout, že nikterak nezohlednila dobu pěstounské péče o vnuky ode dne vzniku invalidity. Je totiž podstatné, že **žalobkyně požádala o přiznání invalidního důchodu ode dne vzniku nároku, nikoliv ode dne vzniku invalidity**. Současně nebylo zjištěno, že by svěřením vnuků do společné pěstounské péče žalobkyně a jejího manžela bylo v době po vzniku invalidity zrušeno. I dobu po vzniku invalidity tedy bylo možné hodnotit jako dobu pojištění ve smyslu § 5 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná proto byla povinna zkoumat, zda v součtu nedošlo k získání potřebné doby pojištění alespoň v mezidobí od vzniku invalidity do dne vydání napadeného rozhodnutí.
30. Soud proto přistoupil k provedení nového součtu dob pojištění. Žalobkyně byla v rozhodné době účastna pojištění 365 dní od 8. 11. 2012 do 7. 11. 2013 [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění] a 1 334 dní od 8. 11. 2013 do 3. 7. 2017 [§ 5 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění]. Vzhledem k tomu, že pěstounská péče žalobkyně

trvala až do dne vydání napadeného rozhodnutí (což potvrzuje rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 10. 5. 2017, č. j. P 63/2015-353, 10 P a Nc 147/2017), pak tedy žalobkyně k tomuto dni získala celkem 1 699 dnů pojištění, tj. 4 roky a 239 dnů pojištění. V tomto ohledu je tedy nesprávný dílčí závěr žalované o získané době pojištění. Nicméně i tak stále platí, že ani po korekci výpočtu žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění (5 let) a ke dni vydání napadeného rozhodnutí jí nárok na invalidní důchod nevznikl.

31. Soudu proto nezbylo než žalobu zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. Ve shodě s žalovaným však soud konstatuje, že nic nebrání žalobkyni v podání nové žádosti o invalidní důchod, neboť obsah správního spisu a provedené důkazy nasvědčují tomu, že v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí dodatečně získala další dobu pojištění z důvodu pokračujícího pěstounství.
33. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy (vyjma rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 10. 5. 2017), neboť z obsahu správního spisu plynou veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Součástí správního spisu je navíc i většina listin předložených žalobkyní, přičemž obsahem správního spisu se dokazování neprovádí. Lékařské zprávy přiložené k žalobě byly zohledněny v posudku PK, lékařské zprávy předložené při ústním jednání se vztahují k období po vydání napadeného rozhodnutí a nemohou tedy mít na posouzení zdravotního stavu žalobkyně žádný vliv. Lékařské zprávy a posudky týkající se syna a vnuka žalobkyně nemohou k posouzení věci nikterak přispět. Provedení navržených důkazů by tedy bylo nadbytečné.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná, byť byla naopak plně úspěšnou, taktéž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť projednávaná věc je věcí důchodového pojištění. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Soud ustanovil zástupcem žalobkyně na její žádost advokáta JUDr. Bedri Tomáška, a proto stát hradí jeho odměnu a hotové výdaje (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupce žalobkyně vyčíslil odměnu a hotové výdaje částkou 39 083 Kč; v tomto rozsahu však nelze jeho návrhu vyhovět. Odměna za zastupování podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci jen za ty úkony právní služby, které byly prokazatelně uskutečněny za účelem hájení práv žalobkyně v soudním řízení, a to v době, kdy byl zástupce již soudem ustanoven. Odměnu tedy nelze v daném případě přiznat za nárokové úkony, které se týkaly doplnění námitek ve správním řízení a sepsí žaloby ze dne 25. 7. 2017, neboť tyto úkony byly uskutečněny před ustanovením zástupce. Stejně tak nelze za účelně uskutečněný úkon považovat ani porady zástupce s žalobkyní uskutečněné ve dnech 5. 1. 2018 a 15. 1. 2019. Zástupce dokládal uskutečnění uvedených porad záznamy o jednání podepsanými i žalobkyní, nicméně ani jeden ze záznamů neuvádí, co přesně bylo předmětem těchto porad. V případě první porady lze mít za to, že zřejmě předcházela podání repliky žalobkyní, nicméně ani tato replika neobsahuje nad rámec žaloby a jejího doplnění žádné nové skutečnosti či argumentaci, které by se jakkoliv mohly odrazit na posouzení věci. To samé pak lze uvést o poradě, která se měla konat dne 15. 1. 2019 a která předcházela vyjádření žalobkyně k posudku PK. Odměňovat nelze takové úkony, které ač byly sice formálně provedeny, ovšem nikterak nepřispěly k hájení práv a zájmů zastoupené žalobkyně. Odměnu nelze dále přiznat za sepsání repliky, neboť šlo toliko o formální

úkon, který jak již bylo uvedeno, nepřinesl nad rámec žaloby a jejího doplnění žádné nové skutečnosti či argumentaci, které by se jakkoliv mohly odrazit na posouzení věci. Úkony, za něž náleží zástupci odměna, jsou tedy pouze převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], dvě písemná podání ve věci samé – doplnění žaloby ze dne 29. 9. 2017 a vyjádření k posudku ze dne 17. 1. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast u ústního jednání dne 13. 3. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon zástupci přísluší odměna ve výši 1 000 Kč (nikoliv 3 100 Kč, jak uvádí zástupce ve vyčíslení nákladů; § 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu), tj. celkem 4 000 Kč. Náhrada hotových výdajů za tyto 4 úkony činí 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K nákladům zástupce dále patří cestovní výdaje spojené s cestou k ústnímu jednání ze sídla zástupce (Kolín) a zpět, jejichž výše vychází ze sazeb vyhlášky č. 333/2018 Sb. Cestovní výdaje činí 836 Kč (vzdálenost 2 x 60 km dle mapy.cz; průměrná spotřeba dle technického průkazu 6,5 l/100km; při náhradě za použití vozu 4,10 Kč/km a ceně PHM 33,10 Kč/l). Dále zástupci náleží náhrada za čas strávený cestou k jednání u soudu (a zpět) za 5 půlhodin ve výši 500 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, k jeho nákladům tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 372,50 Kč. Celkem tak bude ustanovenému zástupci z účtu soudu vyplaceno 7 908,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. března 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: P. Š.

